Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 23. *Den 1. September 1872.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Præsident George A. Smiths Besøg i Staterne.

Tale holdt i Salt Lake City den 7de Juni 1872.

(Fra „Deseret News".)

Nydelsen af den hellige Nadvere er Noget, som er vel skikket til at bringe Enhver til at kaste et Blik tilbage paa sit Liv og sin Vandel — til at undersøge om de Veie, vi vandre paa, staae i Samklang med vor Religions hellige Principer, som ere aabenbarede til vor og alle Menneskers Frelse, og som vi have annammet.

Under min Reise i Øststaterne har jeg lagt Mærke til, at betydelige Summer ere blevne anvendte af Befolkningen til Opførelsen af Kirker og Kapeller og sammes Oppudsning. Hver Kjøbstad og Landsby er smykket med prægtige Kirker, hvis elegante Taarne 'og slanke Spiir bære Vidnesbyrd om Indbyggernes Gudsfrygt. Jeg har tænkt endeel over, hvad Indflydelse vel Religionen har paa disse Menneskers Sind. Blandt de Venner, jeg besøgte, fandt jeg mange, der kaldte sig Religionsbekjendere, hvilke totalt forkastede enhver Gudsdyrkelsesform, og som aldrig bad til Vorherre med deres Familier eller holdt Bordbøn. Jeg kan naturligvis ikke sige, om dette er almindelig Skik blandt de Kristne, men een Ting veed jeg, at iblandt de Sidste-Dages Hellige er man let tilbøielig til at forsømme sine daglige Pligter i denne Henseende. Om vi bygge Templer og Kirker med prægtige Kupler og Taarne til Ære for vor Religion, hvad hjælper det os, hvis vi ikke efterleve vor Religions Principer i Hjemmet? Hvis vi ikke have Gud i Tankerne til enhver Tid, kunne vi ei naae de Velsignelser, som i modsat Fald vilde tilflyde os.

Medens Sakramentet omdeles, der er et Sindbillede paa vor Frelsers Lidelse og Død og et Minde om det Offer, han bragte for vor Frelse, bør vi spørge os

selv: erindre vi ham i alle Ting? anerkjende vi hans faderlige Omsorg i alt hvad der vederfares os? anraabe vi ham i vor Families Skjød og i vort Lønkammer? eller glemme vi vore Pligter? forsømme vi vore Bønner Morgen og Aften, og have vi saadant Hastværk, at vi ikke engang faae Tid til at velsigne vor Mad? Bivaane vi Forsamlingerne paa Sabbathen? og offre vi Resten af Dagen til religiøs Læsning og Betragtninger? Lad os ogsaa spørge os selv, om vi ere retskafne i al vor Vandel; gjøre vi mod Andre, hvad vi ønske de skulle gjøre mod os? ere vi redelige mod hverandre? holde vi de moralske Principer i Ære, ved hvis Jagttagelse vi ene kunne sikkre os en Arv i det celestiale Rige? Brødre og Søstre, om vi gjøre os disse Spørgsmaal og med en god Samvittighed kunne besvare dem, som de bør besvares, da ere vi værdige til at nyde Sakramentet for Herrens Øine. Hvis vi derimod have været sløve og ligegyldige, bør vi omvende os, thi Omvendelse er vor første Pligt.

Siden jeg sidst saae Eder, har jeg besøgt mit Barndomshjem nede i Staterne, som jeg ikke har seet i henved fyrretyve Aar. Mine første Begreber om Ret og Uret blev mig indprentet der. Erindringen om mit Ophold blandt Folket dernede de første 15 Aar af mit Liv har gjort et dybt Indtryk paa mig, og jeg mindes tydelig deres Levevíis og Tænkemaade. Fyrretyve Aar feie meer end en Generation bort fra Jorden. Statistikere ansætte i Almindelighed en Generations gjennemsnitlige Levealder til tre og tredive Aar — i dette Tidsrum rives der bort saamange Mennesker, som leve paa den paa eengang. Jeg gik ind i min Fødeby efter 40 Aars Fraværelse og forhørte mig om dem, der vare Byens fornemste Mænd dengang, saasom Kjøbmænd, Landmænd, Haandværkere, Præster, Øvrighedspersoner osv., med hvem jeg havde været bekjendt. Hvor vare de? De vare næsten alle døde; kuns nogle enkelte gamle Ansigter havde overlevet sin Tid, ligesom gamle Ege. En lille smuk Lund paa cirka 200 unge Træer, som jeg tidligere saa ofte besøgte paa min Faders Eiendom, var sporløs forsvunden. Mange af Eder erindre vistnok, at vi i 1853 havde Indianer-Uroligheder i det sydlige Utah. Jeg var dengang Militær-Kommandant for det sydlige Departement. Før hvert Angreb, Indianerne gjorde paa os, drømte jeg om denne lille Lund, og der saae jeg altid, eller fik idetmindste Indtrykket af, de forestaaende Fortrædeligheder med Indianerne. Men nu er der ikke et Træ tilbage; det samme vilde være Tilfælde med Folket, havde jeg været borte nogle Aar til.

Jeg gik hen i Skoledistriktet, hvor jeg havde boet en sex Aars Tid, og besøgte Mr. Porter Patterson, med hvem jeg havde været bekjendt i mine Drengeaar. Jeg spurgte ham om Naboerne. „De ere alle døde paa Fire nær," sagde han, „der er kuns mig selv og min Hustru, John Stafford og Madam Garfield tilbage af de gifte Folk, som fandtes her, da De reiste bort herfra." Saa maa jeg hen paa Kirkegaarden, sagde jeg.

Disse Betragtninger bragte mig tilminde de Prædikener, jeg havde hørt i min Ungdom. Jeg fandt Gravstene og Mindesmærker over Mange, som jeg havde kjendt, og over Mange, hvis Begravelse jeg havde bivaanet, og jeg kunde erindre hele Udtog af Talerne, som holdtes ved deres Baare. „Værer derfor ogsaa I rede, thi Menneskens Søn kommer i den Time, som I ikke mene." Dette og lignende Skriftsteder blev ofte anførte som Advarsel for de Gjenlevende at berede sig for Døden.

Af disse Gravskrifter erfarede jeg, at

Mange vare kaldte bort i deres Ungdom, thi der var unge Piger og Mænd iblandt dem, med hvilke jeg var bekjendt og med nogle af dem beslægtet. Jeg besøgte tre Kirkegaarde med lignende Resultat.

De Sidste-Dages Hellige formane Mænd og Kvinder, Unge og Gamle til at omvende sig og leve som de bør, thi Enhver, som gjør det, vil være beredt til at døe, naarsomhelst Herren kalder. Vi have aldrig søgt at skræmme Menneskene ind i Himlen. Jeg gik ind i Skolehuset, hvor jeg i gamle Dage paa det Høitideligste blev fordømt til evig Fortabelse ni Gange af en Kongregational-Præst for 40 Aar siden. Han var nu gaaet til sin Grav; og næsten alle de, som dengang vare tilstede i Forsamlingen, vare ligeledes gaaede heden, enten før eller efter ham. Hensigten med denne haarde, salvelsesfulde Dom var vel sagtens at vinde Proselyter for Menigheden og i Særdeleshed mig, der ansaaes for meget ubodfærdig, og jeg troer nok det rette Udtryk vilde være, at han søgte at skræmme mig ind i Himmerige. Men det havde nu ikke den Virkning paa mig; jeg kunde aldrig fatte saadanne Lærdomme, som jeg dengang hørte. At jeg skulde hjemfalde til Guds Forbandelse i al Evighed og lide alle de Pinsler og Kvaler, som hiin Præst, og Andre med ham, saa veltalende skildrede, det kunde jeg umulig faae til at harmonere med Forsynets Retfærdighed — der er ikke Spor af Fornuft i saadan en Lære. Men dengang herskede der stor religiøs Ophidselse overalt i Landet, og Mange bleve rystede i deres Sjæls Inderste ved saadanne Taler. Præsterne dengang deelte Menneskeheden i to Klasser: den ene skulde nyde evig Herlighed og Glæde, den anden bortvises i evig Kval og Pine.

Da de Sidste-Dages Helliges Lære blev mig forkyndt, var det Noget, jeg forstaae. Jeg kunde indsee Rigtigheden af Tro, Omvendelse og Lydighed; jeg kunde troe paa Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, samt at Gud havde beredt for alle Mennesker en Hæder og Ophøielse, der stod i Forhold til deres Vandel. For at bruge Apostelen Pauli Ord: jeg kunde troe, at der var en Herlighed som Solen, en anden som Maanen og en tredie som Stjernerne, og at der i sidstnævnte Herlighed findes ligesaa mange Grader af Ophøielse som der er Forskjel paa Stjernerne i Glands og Størrelse; altsaa at alle Sekter, Partier og Klasser af Folk vilde blive straffede eller belønnede, saaledes som den guddommelige Retfærdighed bestemmer. Enhver Sidste-Dages Hellig, som forbliver tro i sin Pagt indtil Enden, kan vente at erholde Solens Glands; og enhver Mand, som handler trolig efter det Lys, han har annammet, lægger Grundvolden for en større Ophøielse og Ære end noget Øie har seet, eller noget dødeligt Menneskes Hjerte kan fatte.

Jeg besøgte ikke disse Grave med saadanne Følelser, som nogle af de orthodoxe Præster søgte at indprente mig i min Ungdom — jeg troede ikke, at disse Døde vare hjemfaldne til evig Pine, fordi de troede anderledes end jeg. Jeg troer bestemt, at enhver hæderlig Mand og Kvinde vil blive hæderlig behandlet af en retfærdig Gud. Jeg taler om denne Sag blot i den Hensigt at vække mine Brødres og Søstres Agtpaagivenhed, og for at minde dem om, at jo større deres Fremgang i dette Rige er, desto større Tro, Flid og Opoffrelse kræves der af dem.

Jeg besøgte ogsaa det Sted, hvor Joseph Smiths Fader blev født, nemlig Topsfield i Massachusetts. Jeg var i det Huus, hvor han blev født og paa den Farm, hvor hans Familie havde boet i

tre Generationer tidligere, nemlig fra 1666. Et af Øiemedene med mit Besøg var at erholde nogle paalidelige Underretninger med Hensyn til Joseph Smiths Familie. Det var omtrent een og firsindstyve Aar siden min Bedstefader flyttede derfra, paa hvilken Tid min Fader var elleve Aar gammel og Josephs Fader een og tyve; disse to vare kjødelige Brødre. Det kan synes forunderlig, at jeg efter een og firsindstyve Aars Forløb skulde kunne finde Nogen, som havde kjendt min Bedstefader, og dog talte jeg med Flere, som sagde, at de vare personlig bekjendte med ham, endskjøndt de kunde ikke erindre, naar han flyttede derfra; men senere vendte han tilbage til den Egn og besøgte sine Slægtninge og Venner. De huskede ham godt og gav mig flere Brudstykker af hans Levnetsløb.

Paa Kirkegaarden i Topsfield findes ingen Monumenter, som ere over firsindstyve Aar gamle. Blandt de ældste vare mine Grandtanters og andre Slægtninges. Da jeg troer paa Principet Daab for de Døde, søger jeg omhyggelig at skaffe mig Navnene paa mine afdøde Slægtninge, hvorsomhelst jeg kan faae dem, og jeg har Grund til at troe, at jeg kan erholde Navnene paa omtrent ni Hundrede af min Oldemoder Priscilla Goulds Familie. Den ældste Part af Kirkegaarden i Topsfield, som de tidligste Indbyggere benyttede, er aldeles uden Monumenter eller Kjendetegn, saa jeg antager, de dengang kun brugte Træstøtter, hvilke i Tidens Løb ere forsvundne; men paa den nyere Kirkegaard findes der fra firsindstyve Aar siden og ned til vore Dage prægtige Obelisker og Monumenter. Især lagde jeg Mærke til en, hvis Inskription underretter Beskueren om, at den Mand, som der hviler, var Millionær. Om han erholdt sine Penge ærligt eller ikke, staaer der Intet om.

Det genealogiske Selskab i Massachusetts har udgivet særskilte Slægtregistre over flere hundrede af de ældste Settleres Familier. Hvis vore Venner her, der have Slægtninge begravne i Ny England, vilde slaae sig sammen og kjøbe et Sæt af disse Værker, vilde de udentvivl kunne finde Grene af deres Slægt, hvilket vilde være dem til Nytte i Udfærdigelsen af deres Slægtregister, naar de skulde forrette Ordinancer for de Døde. Men det er vor Tro, Brødre og Søstre, at naar vi have gjort os al mulig Umage, saalangt vor Kundskab og Evne rækker, for at skaffe os Underretning om vore Døde, og Herren saaledes er tilfreds med os, vil han give Aabenbaringer, hvorved vi kunne forfølge vor Slægtlinie tilbage indtil den Tid, da Præstedømmet virkede paa Jorden, før Ordinancerne bleve forandrede og den evige Pagt brudt.

Jeg har ikke til Hensigt for Øieblikket at omtale alle de Besøg, jeg gjorde, men en Ting rinder mig ihu, nemlig en Bemærkning, som min Bedstefader gjorde med Hensyn til mig den sidste Dag, han levede. Han døde i sit otte og firsindstyvende Aar, og jeg var dengang i mit fjortende. „Georg, sagde han, er en besynderlig Dreng. Istedetfor at gaae ud og lege som de andre af mine Børnebørn, kommer han ind til mig og spørger om, hvad der hændte for halvfjerds eller firsindstyve Aar siden.“ Det lader til, at jeg har den samme Tilbøielighed endnu, uagtet jeg er godt tilaars: jeg ønskede fremdeles at tale med de Gamle.

I Woonsocket, Rhode Island, besøgte jeg Fru Tryphena Lyman, en Kusine af min Moder; hun er nu i sit 94de Aar og boer sammen med sin ugifte Datter, en elskværdig ung Dame paa 70. Jeg havde et meget behageligt Besøg hos dem, og der erfarede jeg flere interessante Enkeltheder angaaende min Moders For-

fædre. I South Colton New York var jeg saa heldig at finde en Familie-Bibel, som nu er 200 Aar gammel, der havde tilhørt min Oldefader Pastor John Lyman, hvori han med egen Haand havde skrevet sit Slægtregister.

Det er vel bekjendt, at i Konventionen, som mødte tilsammen her i Byen fra alle Kanter af Territoriet, blev forhenværende Guvernør i Utah, Mr. Fuller, og jeg selv valgt til at bivaane den republikanske Konvention i Philadelphia. Vore Opponenter dernede underkjendte min Bestikkelse, fordi jeg var Mormon. Bedømmelses-Komiteen ansaae Utahfolkets Repræsentanter uværdige til at have Sæde i nævnte Konvention; følgelig trak vi os tilbage fuldkommen overbeviste om, at den Tid vilde komme, da Ingen vilde spørge en Mand om hans religiøse Tro, naar han bliver kaldet til at udføre et borgerligt Hverv, naar han forøvrigt understøtter Grundloven og værner om Landets Love. Derfor benyttede jeg Leiligheden til at gjøre alle disse Visiter, hvad jeg i flere Aar havde tænkt paa, og som jeg troer vil bære god Frugt. Jeg søgte ikke at gjøre mig offentlig bemærket; jeg holdt ingen offentlige Foredrag, endskjøndt jeg flere Gange blev opfordret dertil, og til Ære for Ny England være det sagt, at jeg der blev tilbudt at afbenytte en af deres Kirker. Jeg omtaler dette for at vise, at Ny England ikke længere er saa bigot som tidligere. Jeg ønskede at hvile mig paa denne Tour og prædikede derfor kuns offentlig een Gang, og det var forrige Søndag i de Sidste-Dages Helliges Lokale i Brooklyn.

Vi nærme os Alle til Graven, og vi ønske at efterlade os et godt Navn og Rygte, jeg mener et, som vil være antageligt i Guds Øine. Det er ingen stor Hæder for en Mand, at han levede og døde som en Millionær, men dersom han har levet som en god og ærlig Mand overensstemmende med Guds Befaling, da vil han kunne forvente et godt Rygte her og en evig Hæder i Himlen. Man siger i Almindelighed, at vi Mormoner troe, at alle Mennesker blive fordømte med Undtagelse af os selv. Vi vide, at dette Værk er af Herren, og at enhver Sidste-Dages Hellig, der er trofast i Opfyldelsen af sit Kalds Pligter, vil erholde en celestial Herlighed. Vi vide ogsaa, at Gud vil belønne Enhver efter hans Vandel, hvad enten den er god eller daarlig. Læs Synet i Pagtens Bog og det 15de Kapitel i Pauli Brev til Korinthierne og døm for Eder selv. Paa samme Tid, som vi søge og arbeide for at faae Deel i den evige Herlighed, skulle vi ikke ringeagte dem, som ikke kunne naae dette Maal. Apostelen underretter os om flere forskjellige Grader af Herlighed, som skulle blive Menneskene til Deel. Een er som Solens Glands, en anden som Maanens og en tredie som Stjernernes, og ligesom den ene Stjerne er større i Glands end den anden, saaledes vil der ogsaa være Forskjel paa Herligheden, som vi forvente. I disse forskjellige Grader af Herlighed vil man finde alleslags Folk, hvilke alle ville erholde Belønning efter deres Levevíis her paa Jorden.

Jeg sagde til General Elderhin, idet vi gik forbi den presbyterianske Kirke: „Her var det, at jeg ved Daab blev indlemmet i det presbyterianske Samfund." „Saaledes blev ogsaa jeg," svarede han. Jeg havde ingen Lyst til nærmere at drøfte denne Gjenstand. Han er nu, saavidt jeg veed, Medlem af den episkopale Kirke, og jeg er en Sidste-Dages Hellig. Den Mand, der stænkede Vand paa vore Hoveder, forkyndte, at Børn, der

døde uden Daab, foer lige ned i Helvede. Jeg har altid tænkt paa dette med Gysen, siden jeg hørte det. Jesus har engang sagt: „Lader smaa Børn komme til mig og formener dem ikke, thi Guds Rige hører Saadanne til;" og dersom vi kunde leve for Herrens Aasyn saa rene og uskyldige som smaa Børn, da vilde vi visseligen annamme Solens Glands. Maa Herren hjælpe os til at leve saaledes, er min Bøn, Amen.

Kundskab om Evangeliet.

(Fra „Millennial Star".)

Et eiendommeligt Karakteertræk ved Guds Folk har altid været deres Paastand, at de vidst med en fuldkommen Vished, at de virkede i Guds Tjeneste. Naarsomhelst Herren har havt en Kirke paa Jorden fra Adams Dage indtil vor Tid, har dette altid været Tilfælde. Uvished og Gjetteværk er altid bleven forkastet af dem, der forkyndte Livets Evangelium, og det af den Grund, at Kundskab er absolut nødvendig, thi denne alene er istand til at give de Troende Standhaftighed i Fristelsen, Uforsagthed i Lidelsen og Frimodighed i Modgangen, den alene kan formaae dem til at holde deres Pagter ubrødelige og hjælpe dem til at seire i Kampen mod det Onde.

Mangel paa denne Kundskab er altid bleven anseet for et sørgeligt Savn, og er ogsaa i vore Dage Aarsag til den store Ligegyldighed for Gud og Gudsdyrkelse, som spores allevegne. Medens Menneskene hige og stræbe efter Erhvervelsen af verdslig Viisdom og udfolder Videnskabernes Sandheder fra Dag til Dag, forsømme de ganske de vigtigere Ting, nemlig at søge Kundskab om Guds Veie. Der er Theorier, Spekulationer og Gisninger i Overflod med Hensyn til den rette Maade at dyrke den Almægtige paa, det kan ikke negtes; og da i Mangel af positiv Kundskab Enhver har Ret til at hylde sin egen Mening, har det været Ophavet til sex a syv hundrede forskjellige Sekter i Kristenheden, hvilke have hver sin Theori og hver sin Methode at dyrke Vorherre paa, kun forenede i dette, at de alle lede til det samme ukjendte Væsen, som de kalde Gud, læse og troe den samme Bibel, og Alle haabe at komme til den samme Himmel tilslut. Alle disse Meningsforskjeller ansees som nødvendige og som tilhørende Saliggjørelsens Plan, som om Guds fuldkomne Lov, der vedtoges i Himlens høie Raad, og som bekræftedes ved Udgydelsen af Kristi Blod, var bestemt til at fortolkes, anvendes og kalfatres efter skrøbelige Menneskers Godtbefindende.

Mangelen paa Kundskab om den rette Maade, hvorpaa Gud vil dyrkes, er utvivlsomt Aarsag til al den herskende Splid i religiøs Henseende. Gisninger og Hypotheser splitte den videnskabelige Verden ad, og de have samme Virkning paa den religiøse Verden.

Mangel paa den rette Kundskab om Gud og hans Veie havde de samme før-

gelige Resultater tilfølge for Jøderne i Palæstina paa Kristi Tid, som vi nu i vore Dage see i Kristenheden. Uagtet de vare Pagtens Folk, uagtet de vare sammenknyttede med Slægtskabets Baand, hvorpaa de dengang satte saamegen Priis, idet de nedstammede fra Abraham, Isak og Jakob, og uagtet de vare Arvinger til de samme Forjættelser, vare de splidagtige i deres religiøse Tro og Vandel; de vare søndrede i forskjellige Sekter og Partier, af hvilke Farisæerne, Sadducæerne og Essenerne vare de fornemste. Uagtet de vare af det udvalgte Folk, hvem Forjættelserne tilhørte, forkastede dog deres Gud dem.

Den ovennævnte Deel af Israels Huus havde paa Grund af deres Ulydighed og Frafald været uden nogen Profet og uden Aabenbaring i fire hundrede Aar, og Følgen var, at Kundskaberne om Gud og hans Handlemaade gik tabt. Da de ikke længere havde nogen inspireret Veileder, indsneg der sig Tvivl om deres Religions Grundsætninger, Vantroen spirede op, og da der ikke kunde tilveiebringes Enighed mellem Meningerne, affødtes der en Mængde forskjellige Sekter. Da saa Gud talte til dem ved Johannes den Døbers Mund og derefter ved Jesu Kristi og Apostlernes Mund, pukkede de i deres Selvtillid paa Loven og Profeterne og sagde: vi ere Abrahams Børn! og bortstødte den Haand, som den Almægtige rakte dem til Hjælp.

Dersom disse Israeliter havde lyttet til Inspirationens Røst, vilde de have lagt deres Kjævleri tilside og bleven forenede til een Menighed og lig deres Forfædre have faaet Kundskab om den sande Gud.

Maaden, hvorpaa denne Kundskab erholdtes i gamle Dage, staaer atter til Raadighed i vore Dage. Den bestaaer kun i at adlyde Evangeliet. Jesus sagde til Jøderne i sin Tid: „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom Nogen vil gjøre hans Villie, han skal kjende om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." (Joh. 7, 16.) Og Apostelen siger: „Derpaa vide vi, at vi kjende ham, naar vi holde hans Bud. (1 Joh. 2, 3.)

Her have vi een Regel, som passer paa dem, der ikke have adlydt Evangeliet, og en anden, som er anvendelig paa dem, der have troet og annammet det. Til Førstnævnte sige vi: omvend Eder og bliv døbt i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse og annam den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse. Lad en af Gud kaldet og bemyndiget Tjener udføre disse Ordinancer for Eder, og I skulle vide, om Lærdommen er af Gud eller ikke. Kun paa denne Maade bliver den Oprigtige født paa ny, det vil sige af Vand og Aand; kun paa denne Maade kan han komme ind i Guds Rige og faae Krav paa den Aand, der aabenbarer guddommelige Ting for ham. Han er bleven begraven med Kristus i Daaben og er opstaaet til et nyt og helligt Liv og har erhvervet sig ubestridelig Ret til at vide om Lærdommen er af Gud eller ei.

At Kundskab kan erhverves paa denne Maade, derom kunne Tusinder af Sidste-Dages Hellige bære Vidnesbyrd; ja endnu mere: de kunne bevidne, at efterat have faaet Vished om Sandheden af Evangeliets første Principer, have de annammet Linie paa Linie, Bud efter Bud, indtil de med urokkelig Overbevisning kunne bevidne, at Gud har atter talt fra sin Himmel, at han har udfoldet Saliggjørelsens Plan for sin Tjener Joseph Smith, samt erklære, at hvosomhelst, der vil annamme deres Vidnesbyrd, skal faae selvstændig Kundskab om disse Tings Sandhed.

Til vore Sødskende, som have annammet Evangeliets første Principer, ville vi sige: hold fast ved Sandheden,

søg flittig til Herren i Hjertens Ydmyghed og hold hans Befalinger. Ransag med Flid Guds Ord, som det findes i Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog. Forsøm ikke Forsamlingerne, hvor Herrens Ord bliver forkyndt af hans Tjenere under Indflydelsen af hans Aands Inspiration, og vær varagtige i Bønnen. „Bevis i Eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab, men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudfrygtighed, men i Gudfrygtigheden Broderkjærlighed, men i Broderkjærligheden Kjærlighed til Alle; thi naar dette findes hos Eder, og i Overflødighed, lod det Eder ikke blive ørkesløse eller ufrugtbare i vor Herres Jesu Kristi Erkjendelse.“ (2 Pet. 1, 5.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Misundelse.

Naar „Stjernens“ ærede Læsere atter faae den ihænde, da ere flere af vore Sødskende allerede paa Veien hjem til Zion, og Mange ere vistnok glade, fordi Herren har skjænket dem Midler til at drage ud fra Babylon og hjem til Zions fredelige Dale, som Herren har beredt til Indsamlingssted for sit Folk i de sidste Dage. Da her er meget faa af de Hellige, som have Midler eller selv kunne forskaffe sig Midler til sin Udfrielse, maae de som oftest vente med Taalmodighed og stole paa, at deres Sødskende, som ere komne hjem, skulle række dem en hjælpsom Haand til deres Reise, og ved disses forenede Bestræbelser blive Flere og Flere udfriede hvert Aar.

Disse Sødskende, som saaledes blive udfriede, ere naturligvis glade og takke Herren, fordi han gav dem Leilighed til at udvandre til Zion; men de, som ere nødsagede til at blive tilbage, da de selv ere for fattige til at betale deres Reise, og som heller ikke have faaet nogen Hjælp hjemmefra, ere ofte sørgmodige og bedrøvede, fordi de ikke have Anledning til at gjøre Følge med de mere begunstigede af deres Sødskende hjem, og det kunde i enkelte Tilfælde hænde, at denne Sorgmodighed eller Bedrøvelse udartede til Bitterhed og Misundelse. Vi ville i al Kjærlighed formane vore Sødskende, som paa Grund af Omstændighederne maae blive tilbage, at være ydmyge og vente med Taalmodighed, indtil Tiden for deres Udfrielse kommer. Glæd Eder i at see, at saamange af Eders Sødskende blive udfriede og nær ingen onde Tanker eller Misundelse i Eders Hjerter, fordi de drage bort, og I maae blive igjen i Babylon. Dersom nogen ond Følelse eller Misundelses Aand skulde optændes i Eders Hjerte, fordi enkelte Sødskende have Fortrinet fremfor Eder og blive hjemsendte, da bekæmp denne og lad gode Følelser og Glæde indtage dens Plads. Vær taalmodige i de Prøvelser, Herren paalægger Eder her i Babylon, da ville I visseligen blive velsignede, og Herren vil gjøre en Udvei for Eder snarere, end I selv forvente. Søg altid at udføre Eders Pligter, saavidt det staaer i

Eders Magt, bevar en god, kjærlig og sagtmodig Aand i Eders Hjerte og bed om Guds Aands Bistand til at bekæmpe alle onde Følelser, som alle ere af Djævelen, og hvoraf Misundelse er en Last, som let kan skabe en ond og bitter Aand i Eder, og være Aarsag maaske til Eders Frafald og Fordærvelse. Enhver Mand eller Kvinde, som nærer Misundelse i sit Hjerte, seer bestandig mørk og indesluttet ud; der hviler til enhver Tid en mørk Sky over deres Aasyn, og naar de see Nogen glæde sig, eller at deres Næste bliver velsignet i sine Foretagender og har god Fremgang, saa føle de Forbittrelse og Misundelse i deres Sind.

Misundelse er en Rod til mange stygge Laster, og den har ført Mange i Fordærvelse; thi dersom en Mand føler Misundelse til en anden, fordi denne er lykkelig og velsignet, da leder dette til Had, og dersom han nærer Had til sin Næste, da pønser han altid paa at faae Leilighed til paa en eller anden Maade at skade denne og forstyrre hans Lykke og Velsignelse. Vi have mange Beviser for, at saadanne Mennesker paa Grund af Misundelse have gaaet i Fordærvelse og selv faldt i de Snarer, de have lagt for Andre, der have været mere begunstigede af Lykken.

Vi formane Eder derfor, kjære Sødskende, til at være ydmyge, sagtmodige og kjærlige mod hverandre, aflæg Alt, som I vide er Herren mishageligt. Tal altid vel om hinanden, forsaavidt som Sandheden tillader det. Lad hverken Misundelse eller Had faae Indpas i Eders Hjerter. Søg at aflægge alt saadant, medens I ere ere her, og I ville have lidt mindre af Eders Skrøbelighed at bekæmpe, efter, at I ere komne hjem. Herrens Tjenere ville see og blive overbeviste om Eders gode Vandel, og ved Guds Bistand ville de gjøre Udvei for Eders Udfrielse.

Korrespondance.

Amerika.

Salt Lake City den 22de Juli 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Det er mig en stor Glæde, at kunne idag melde Dem vor lykkelige Ankomst til Zion.

Reisen var for mig en Lysttour; min Helbred var fortrinlig, de andre Zionsbrødre vare noget søsyge i Begyndelsen af Reisen, hvad naturligvis ogsaa var Tilfælde med de fleste af Emigranterne. Paa Havet havde vi et Par Dage temmelig haardt Veir, saa at ingen Forsamlinger kunde afholdes; ellers havde vi Forsamling hver Dag, hvor praktiske Raad og Lærdomme bleve givne, for at den bedste Orden og Forstaaelse kunde herske iblandt os. Vi inddeelte Kompagniet ombord i sex Kredse, hver med sin Præsident, samt beskikkede en Vagtmand.

En god Aand herskede blandt os paa hele Reisen, og vi ankom velbeholdne til Salt Lake City den 17de Juli om Aftenen. Fem Børn døde paa Reisen, alle omtrent 2 Aar gamle; et af dem blev begravet i New York, to paa Sletterne mellem Omaha og Ogden, og to bragte vi med os hjem. I Salt Lake City havde Skandinaverne beredt os en festlig

Modtagelse i Musikhallen, hvor to Rader Borde vare dækkede med Aarstidens Goder, hvilket var os saa meget mere kjært, som vor Ankomst skete seent om Aftenen. Mange af vore Sødskende havde ventet paa Stationen timevis for at byde deres Venner velkommen, og blandt disse var ogsaa min Familie. De kan troe, det var mig en Glæde at see dem igjen efter mere end tre Aars Fraværelse. Børnene vare næsten ukjendelige for mig, og jeg for dem.

Officererne paa Skibet, samt Agenterne og Konduktørerne paa Jernbanen vare meget forekommende mod os. I Chicago havde endeel Pøbel samlet sig for at gjøre Fortræd, men det lykkedes ikke efter Ønske. I Omaha er den store Jernbanebro over Missouri Floden færdig, saa at Omskiftningen af Jernbanevogne kun tog en Times Tid dennegang.

Vi fandt Alt roligt og fredeligt her hjemme, og Herrens Velsignelse er de Hellige rigeligt tildeel. Salt Lake City har forandret sig meget siden 1869, mange prægtige Huse ere blevne opførte, og Frugthaverne have formeret og udviklet sig betydelig. Jeg kunde ikke have gjenkjendt min egen Have, om jeg ikke havde seet Huset. Der er ingen Græshopper her i Staden i Aar, og den Skade, de have anrettet i andre Steder af Territoriet, er ikke af stor Betydenhed. Hvedehøsten er begyndt, og Landmændene sige, at det tegner til at blive den bedste Høst, de have havt i mange Aar. Mange af Emigranterne have faaet Arbeide paa den sydlige Jernbane, hvor de faae 2¾ Dollars om Dagen, og Provianten er meget billig.

Broder Lund reiste hjem til sin Familie i Sanpete en af de første Dage efter vor Ankomst hertil; vi havde det meget godt tilsammen paa Reisen, og han var mig til stor Hjælp i den Plads, jeg var stillet.

Jeg kan ikke undlade at sige et Par Ord til de Hellige i Skandinavien: „Vær lydige mod Præstedømmet, som er sat til at lede Eder, og opfyld Eders Pligter som Medborgere i Guds Rige, saa ville I blive velsignede i Eders Arbeide og have Fred i Eders Familier — det er den sikkreste Maade, hvorpaa I kunne voxe i Tro, Lys og Kundskab.

Til Slutning maa jeg takke Dem Broder Peterson, for alle de gode Raad og Lærdomme, jeg har modtaget af Dem under mit Ophold i Skandinavien. Maa Herren velsigne Dem i Deres Mission tilligemed Brødrene, hvem De bedes at overbringe en kjærlig Hilsen fra Deres Broder i Pagten

Eric Peterson.

Ephraim City den 26de Juli 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Jeg skulde have skrevet til Dem før, men Broder Eric Peterson lovede at skrive til Dem fra Salt Lake City angaaende Emigrationen, derfor har jeg ventet nogle Dage. Jeg sendte Dem et Brev fra New York, som jeg haaber De har modtaget. Vi havde en hurtig Reise paa Jernbanen, og hele Jernbanepersonalet behandlede os med Artighed. Da vi passerede gjennem Ohio, kom vi til et Sted, hvor Lokomotivet Dagen før var løbet af Skinnerne, ved hvilken Leilighed En dræbtes og Flere saaredes. Dette Ulykkestilfælde vækker vor Taknemlighed mod Herren end mere, fordi han har beskjermet os mod alle Uheld.

I Chicago opholdt vi os nogle faa

Timer. Pøbelen dersteds var meget bitter. Broder Peterson gik med nogle af de unge Brødre ned til Bagage-Vognene for at passe paa Tøiet, thi det skulde overføres paa andre Vogne; medens han overlod mig Varetægten over Emigranterne. Jeg sagde til en Fyr, som vilde trænge sig ind i Vognene, at han havde Ingenting der at bestille, hvorfor han truede mig paa Livet, sværgende, at jeg ikke skulde slippe levende fra Chicago. Det var en Samling af det værste Pak, jeg har været iblandt, og en Mængde Lommetyve sværmede omkring os. En Broder blev frastjaalet 28 Dollars, og flere Andre mistede Et og Andet. Provianthandlere og Frugtsælgere gjorde deres Forretning saa indbringende som mulig, idet de ikke tog det saa nøie med Vexlepengene. Saaledes havde en af vore Folk kjøbt Noget, men fik ingen Penge tilbage. Sælgeren sagde, han havde givet tilbage, men da vor Broder paastod det Modsatte, og jeg havde ingen Grund til at antage, at han sagde Usandhed, klappede jeg i Hænderne og bad alle Emigranterne ikke at kjøbe Mere, før Manden havde faaet rigtig tilbage, hvad de strax efterkom. De kan troe, at Optrækkeren blev slukøret, da al Handel pludselig ophørte. Han fandt det bedst at betale Manden sine Penge, og jeg hørte Ingen klage over ham senere.

Vi havde ikke Vogne nok i Chicago, saa vi vare ved at skulle blive der til næste Morgen, men vi foretrak at benytte et Par Godsvogne for at slippe bort fra denne Røverrede, endskjøndt det havde sine Vanskeligheder at stille dem tilfreds, som maatte ind i nævnte Vogne, men Alle indsaae dog Nødvendigheden af at slippe væk jo før jo heller. Vi standsede fem engelske Miil udenfor Byen, hvor Broder Peterson naaede os næste Dag.

I Omaha bleve vi omringede af en Flok Apostater, som søgte at opvække Forstyrrelse. Bageren som jeg havde telegraferet til, havde ikke skaffet os Brød nok, saa vi havde kun et halvt Brød til Mands, og da det var Søndag, var der heller ikke Meget at faae hos de andre Bagere. I Chayenne fik vi dog ny Forsyning af frisk Brød.

Da vi kom til Salt Lake City var der beredt os en smuk Modtagelse i Musikhallen, hvorom De rimeligvis allerede har hørt. Musik og Taler afvexlede, og de Hellige vare lykkelige over dette Bevis paa Broderkjærlighed.

Jeg fik Befordring med en Vogn, der gik til Fauntain Green og mødtes af min Familie der. Om Aftenen gav Sangkoret mig en Serenade, og det var meget behageligt at høre den smukke Sang: „Velkommen hjem fra fremmed Kyst." Alle spurgte efter Dem og ønskede at vide, hvad Tid De kan ventes hjem; Alle synes at længes efter Dem.

Jeg maa nu slutte, men lad mig endnu engang udtale min Taknemlighed til Dem for Privilegiet at gaae hjem. Jeg haaber, De selv ikke maa blive fra Deres Hjem ret længe.

Med venlig Hilsen til Dem selv og Brødrene paa Kontoret og alle mine Venner undertegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet
Anthon H. Lund.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.")

(Fortsat fra Side 349.)

William Marks, som præsiderede over Zions Stav i Nauvoo, heldede til Sidney Rigdons Side. Endskjøndt han gjorde dette i al Hemmelighed og ikke offentlig udtalte sine Følelser, forstod de Hellige snart, at hans Ønske og Mening var, at Sidney burde præsidere over Kirken. Det er en meget vanskelig Opgave for en Mand, der har Myndighed til at forvalte et Embede i Kirken, at ville vildlede de Hellige; de komme snart til Kundskab, hvilken Aand han er i Besiddelse af. Konferencen blev som sædvanlig afholdt den 6te Oktober. Blandt Autoriteterne, som vare nærværende, var ogsaa William Marks, Stavens Præsident. Han blev forkastet af en af Ældsterne, og da der blev foreslaaet om hans Opholdelse, var der blot to Brødre, som løftede deres Haand til Tegn paa, at de vilde opholde ham. Paa Forslag om at fratage ham hans Embede opløftede Alle paa faa Undtagelser nær deres høire Haand. Dette var nok til at styrte William Marks. Derpaa blev der foreslaaet at opholde Ældste John Smith som Stavens Præsident, hvilket blev enstemmig vedtaget. For at vise hvor lidt Erindringen om Joseph og Hyrum, Profeten og Patriarken, rørte ham, ville vi blot sige, at efter disse Mænds Mord, leiede han Huus af Joseph Smiths Enke, Emma Smith, i den Hensigt at holde Værtshuus der. De vare neppe blevne kolde i deres Grave, og Spiseværelset var endnu plettet med deres Blod, thi de havde ligget der før deres Begravelse, da han arrangerede et Bal i det samme Værelse. Da Præsident Young tillige med hans Raad fik dette at vide, bestemte de sig til at bruge al deres Indflydelse for at forhindre Folket i at tage Deel i dette Bal. Da de Hellige vare bekjendte med alt dette, er det intet Under, at han ikke blev gjenvalgt som Præsident for Zion Stav.

En af de første syv Præsidenter for de Halvfjerds, Joseph Butterfield, blev ogsaa forkastet ved denne Konference. Han var kommen i Besiddelse af nogle Penge, og dette var for meget for ham; Pengene vare Aarsagen til hans Fald, og det har mange Gange siden den Tid viist sig, at de have været Aarsag til at Mange have apostaseret og forsaget Herren. Ældste Jedediah M. Grant blev valgt til at være hans Eftertræder, og det viste sig, at han var en Mand, der var baade god og virksom; han udfyldte denne Plads, indtil han ved Willard Richards Død blev kaldet til at være Præsident Youngs anden Raadgiver.

Denne Konference var til stor Velsignelse og Belærelse. Kvorummerne, i Særdeleshed de Halvfjerdsindstyves, bleve udfyldte; flere Høipræster bleve beskikkede til at gaae ud til forskjellige Steder i de Forenede Stater og forkynde Herrens Evangelium; og mange andre vigtige Forretninger bleve drøftede og satte i Udførelse. Opførelsen af Templet tilligemed alt Arbeide, som paahvilede de Hellige, blev ordnet med Kraft og Energi ved denne Konference. De Helliges Haab og Fremtids Udsigter vare knyttede til

Templet. Deres hjertelige Ønske og alt deres Arbeide gjaldt dets Fuldførelse. Det var Herrens Befaling, at de skulde gjøre sig al mulig Flid for at fuldføre dette Tempel, imodsat Fald vilde de Ordinancer, som de Hellige udførte for de Døde, ikke være antagelige for Herren.

Den 6te December 1844 blev den største af Søilerne opreist paa Templet. Der var tredive Søiler opreiste rundt Bygningen, og enhver af disse bestod af fem Steenblokke. Een udgjorde Fundamentet, i den anden var der udhugget et Billede, som forestillede Solens Opgang, og dens Underrand var endnu under Horisonten; i den tredie Steen var der udhugget 2 Hænder, holdende hver sin Basun og derpaa kom der andre to ovenpaa disse. Billedhuggerarbeidet paa Søilerne var meget smukt udført, og da enhver af dem havde faaet sin bestemte Plads paa Templet, saae det overmaade storartet og skjønt ud. Den første Søile blev opreist den 23de September og blot ti Uger medgik til samtliges Opførelse endskjøndt Arbeiderne, paa Grund af Uveir og Mangel paa Steen, maatte ophøre med Arbeidet i tre Uger. Da det allerede var seent paa Høsten, nærede man Tvivl om at faae dette Arbeide færdig, inden den mørke Vinter kom med sin Kulde og Snee. Men Herren begunstigede sit Arbeide med godt Veir, indtil det var fuldført, til stor Fryd og Glæde for de Hellige. To Timer efterat den sidste Søile var opført, begyndte det at snee, og samme Nat var det en ualmindelig stærk Kulde.

Resultatet af Profetens og Patriarkens Mord blev ikke saaledes, som Kirkens Fjender havde ventet. De nærede det Ønske og Haab, at hele Kirken skulde blive omstyrtet ved disse Mænds Død; men i Stedet derfor bleve de Hellige endnu inderligere forenede og bleve med stor Viisdom ledede af Herrens Tjenere, og det tegnede til, at Folket vilde have god Fremgang. Da de nu saae, at Kirken blev mere udviklet, og at der herskede Fred og Enighed blandt de Hellige, at det uskyldige Blod, man havde udgydt for at omstyrte Herrens Værk, havde været til ingen Nytte, begyndte Fjenderne at ponse paa andre Midler for at fremme deres blodtørstige Hævnplaner. De begyndte at sætte i Omløb alleslags daarlige Rygter om de Hellige og anklagede dem for en heel Masse oprørende Forbrydelser. Flere Aviser vare opfyldte med falske Historier om Tyveri, Falskneri og Mord, som Folket i Nauvoo havde begaaet; og grundet paa alle disse Løgne og falske Rygter bleve de Hellige Offre for det hele Lands almindelige Uvillie.

Dette var, hvad disse Niddinger ønskede. De forsøgte at opreise Pøbelbander, der skulde uddrive de Hellige fra deres Hjem, men Tiden var endnu ikke kommen, da de Hellige skulde udjages fra denne Stad, og de vare nødsagede til endnu en Tid at vente med at see Resultatet af deres Hævnplaner.

Guvernør Ford beretter om en Hændelse, som han kom til Kundskab om, hvilket viser disse Klagers Karakteer, som bleve satte i Omløb om de Hellige. Han siger:

„Ved mit sidste Besøg til Hancock County, blev det mig meddeelt af nogle af de Helliges Fjender, at disses Tyverier tiltog i en betænkelig Grad. De tilstod, at kuns faa Tyverier vare begaaede i deres Nabolav, men at Mormonerne en Nat havde stjaalet sexten Heste i Nærheden af Lima i Adams County. Ved Slutningen af min Reise gjorde jeg en Visit til Byen Lima og paa Forespørgsel erfarede jeg, at ingen Heste vare stjaalne dersteds, men at sexten Heste paa en Nat vare stjaalne i Hancock County. Denne Tyvehistorie fra Han-

cock County blev derpaa forandret til et andet Settlements, som ligger Nord for Adams County."

I sin Beretning til den lovgivende Forsamlig sagde han: „Retfærdigheden byder mig at sige, at denne Tyvehistorie er kommen mig for Ore, og at jeg finder den at være et ondskabsfuldt Opspind. Jeg kunde ikke finde noget større Antal Tyve der, end i nogen anden By af samme Størrelse, og hvis vi skulde sammenligne Nauvoo med St. Louis eller nogen anden By i de vestlige Stater, vilde det ubetinget falde ud til Fordeel for Mormonerne." (Forts.)

Dykke-Stolen.

(Fra „Juvenile Instructor.")

Størsteparten af Settlere, som først anlagde Kolonier i Amerika, vare Folk, som paa Grund af Religionsforfølgelse maatte forlade deres Fædreneland England og andre Dele af Europa. Naar dette var Tilfælde, skulde man troe, at ved Oprettelsen af Kolonier i den nye Verden, hvor Styrelsen var fuldkommen under disse Folks egen Kontrol, vilde Lovene angaaende Religionen have faaet en ganske liberal Karakteer; men dette var ikke saaledes; thi i de fleste af Kolonierne var netop det Modsatte Tilfælde og af en meget utaalelig Beskaffenhed. De „Blaae Love" i Connecticut ere et slaaende Exempel paa dette. Autoriteterne i denne Koloni vare overmaade strenge, og en af Lovene var saalydende:

„Ingen Mand skal være fri eller have Stemmeret, undtagen han er Medlem af en af vor Regjering anerkjendt Kirke."

„Den, som ikke er fast i Troen, skal ikke indehave noget Embede, og den, som stemmer for en Person, der ikke er troe mod Regjeringen, idømmes en Mulkt af et Pund Sterling. For anden Gang Overtrædelse fratages ham hans Rettigheder."

„Ingen Kvæker eller Afviger fra en anerkjendt Troesbekjendelse i denne Stat skal have Ret til at stemme ved Valg af en Magistrat eller anden Øvrighedsperson."

„Det tillades Ingen at bespise eller huse en Kvæker, Adamit eller Kjætter."

„Dersom nogen Person gaaer over til Kvækerne, skal han jages i Landflygtighed, og hvis han kommer tilbage, skal han lide Døden."

„Ingen er tilladt at løbe omkring paa Sabbathen, gaae i sin Have eller paa andre Steder, undtagen til og fra Kirke."

„Ingen skal reise, koge Mad, rede Senge, feie Huset, klippe Haar eller barbere sig paa Sabbathen."

„Det tillades ingen Kvinde at kysse sit Barn paa Sabbath- eller Faste-Dage."

Denne Religions-Forblindelse og Intolerance var ikke blot indskrænket til Connecticut, men var meget almindelig i de fleste andre Kolonier og blev strengt over-

holdt i de Stater, som vi nu kalde Ny-England.

Samme Aand viste sig i de Love, som skulde regulere Samfundets Skikke og Sædvaner. Blandt Love, som henhørte til denne Klasse, var den, at de, der bare Kniplinger, hvis Priis oversteg 4 Mark for Alen, skulde betale Skat; de, som indførte Kort og Terninger i Kolonien, skulde mulkteres fem Pund Sterling; ingen Person havde Tilladelse til at læse en Bønnebog, feire Juul eller Helgensdage, spille paa noget Instrument med Undtagelse af Mundharpe, Basun og Tromme. En anden Lov, og den troer jeg Enhver vil finde nyttig, bestemte, at den Person, som bagtalte sin Nabo, skulde enten sidde i Gabestokken eller faae femten Pidskeslag paa Ryggen.

Dersom en saadan Lov blev sat i Udøvelse i disse Dage, da vilde der blive mange saare Rygstykker; men den Lov, som existerede dengang, vilde ikke blive tænkt paa nu, langt mindre sat i Kraft.

Vi begyndte i det Øiemed at gjøre Eder bekjendt med en af de mest underlige Institutioner, som dengang var almindelig, og udentvivl var ligesaa nyttig, som den var mærkværdig. Det er saa lang Tid siden den blev afskaffet, at I maaske aldrig have hørt den omtale. Instrumentet, som benyttedes kaldtes Dykke-Stolen, og var bestemt til Straffe for Bagtalere og Sladderhanke.

Denne Straf var meget strengere end at sidde i Gabestokken eller blive pidsket, og der blev derfor givet tre Advarsler paa Forhaand til vedkommende Bagtaler eller Sladderhank, saa at han eller hun havde Leilighed til at afstaae fra denne Last; men dersom denne Formaning ikke havde den forønskede Virkning, blev den Anklagede indstævnet for Magistraten og af ham dømt til at udsone sin Brøde i Dykke-Stolen.

Det Følgende er et Udtog af et Brev, skrevet i Juni 1634 af en Hr. Thomas Hartley, til Guvernør Endicott i Massachusetts, hvori dette mærkelige Straffe-Instrument og sammes Anvendelse beskrives. Det var skrevet i en løierlig Stiil, og maaske det vil more vore Læsere at høre dets Indhold:

„Iforregaars Klokken to Eftermiddag var jeg Øienvidne til, at John Tuckes Kone Betsey blev afstraffet i Dykke-Stolen, fordi hun havde gaaet med Sladder og sat sit Huus og hele Nabolavet i Oprør. Hun blev bragt hen til en Dam, i hvis Nærhed jeg opholdt mig, af en Politiembedsmand og en Præst, som ofte havde formanet hende, men til ingen Nytte. En talrig Masse Folk fulgte efter Toget. De medbragte Maskinen, som havde været brugt tre Gange den Sommer. Den bestod af et ophøiet Gulv paa fire smaa Hjul og to opstaaende Støtter, imellem hvilke var pladseret en Løftestang, i hvis ene Ende et Stykke Line var fastgjort; paa den anden Ende var en Stol fæstet, og i den var Betsey fastbunden. Maskinen blev derpaa sat ved Kanten af Dammen, og Kvinden blev nedfiret under Vandet, hvor hun blev holdt et halvt Minut. Betsey havde en stærk Mave og yttrede ikke en Lyd, førend hun havde været saaledes neddukket fem Gange. Tilsidst lod hun et ynkeligt Skrig høre: „Lad mig gaae! Lad mig gaae! Jeg skal aldrig synde mere, saasandt Herren hjælpe mig.“ Derpaa trak man Maskinen tilbage, løste hende og lod hende gaae hjem saa vaad hun var, en haabefuld, angergiven Kvinde.

Blandinger.

Kaptainen paa „Nevada“, det Skib, som førte vort første Kompagni af Hellige til Amerika i Aar, havde en Samtale med Redaktøren af „New York Sun“, hvori han omtaler Mormonerne, som ankom med hans Skib, paa en meget fordeelagtig Maade. Han siger: „De komme allesammen med denne Dampskibslinie. Jeg troer, jeg har bragt flere af dem over til disse Kyster, end nogen anden Kaptain, og jeg kan sige, at de ere de mest ordentlige og bedste Mennesker, jeg har ført over Atlanterhavet. De gjøre os aldrig Bryderi i nogen Henseende. De synge og holde Forsamlinger to Gange daglig, og opføre sig i det Hele taget meget bedre end de, som kalde sig Kristne. De kan optage dette i Deres Blad og sige, at Kaptain Forsyth har fortalt Dem det.“

Ældste George Reynolds, som ankom til Salt Lake City den 17de Juli fra sin Mission i England, omtaler Reisen paa følgende Maade:

„Selskabet forlod Liverpool den 26de Juni med Dampskibet „Nevada“. Den første Halvdeel af Reisen var meget kold og stormfuld. Officererne paa Skibet sagde, at det var ualmindeligt koldt for denne Aarstid at være. Den anden Halvdeel af Reisen var meget behagelig. Kapt. Forsyth er stolt af at have bragt flere Hellige til Amerika end nogen anden Kaptain og siger, at han foretrækker dem, fremfor alle andre Emigranter. Han drager altid Omsorg for sine Passagerers Velbefindende og Bekvemmelighed, og alle Skibets Officerer ere meget artige og forekommende.“ Broder Reynolds omtaler i Særdeleshed Kokkene og Opvarterne som meget opmærksomme og hjælpsomme.

Kaptain Forsyth sender sin bedste Hilsen til dem af sine Venner, som nu ere i Zion, hvis Bekjendtskab, han har gjort paa tidligere Reiser.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson

Trykt hos F. E. Bording.